

SOSPITES O CERTESES?

Un dia mes de Novembre. Segueixo amb la rutina. Em desperta una veu d'una habitació propera a la meva. És la Carme, sento com em crida amb veu escurada, "Nena, nena! Clàudia, on és la meva medicació?". Uns segons més tard reacciono. És molt aviat, diria que són abans de les 6 de la matinada. M'aixeco ràpidament i em poso la bata mig adormida. Només de veure'm la Carme em reclama la medicació, i jo li recordo que li toca a les 9 prendre's la pastilla, i no a les 6. I ella em diu que té molt mal de cap, que necessita les pastilles. Però per molt tossuda que sigui, no li puc pas avançar la medicació.

Ara si, ara em sona el despertador com cada dia, a les 7:30. M'aixeco i em preparo per afrontar el dia. No he dormit massa bé. Molta gent de la residència té tos, i, com que les parets són molt fines, se sent tot. Són les 8 i el menjador comença a servir l'esmorzar a tothom qui baixi de l'habitació. Avui em toca servir el menjar al menjador, per tant, baixo cap allà. La primera a arribar és la Maria Montserrat, últimament està bastant pansida, sempre ha sigut una dona alegre. No es troba massa bé, especialment aquests últims dies. Li tinc molt afecte, sempre em crida per jugar a cartes amb mi, crec que soc la seva preferida. S'asseu a la cadira del menjador, a la seva taula de sempre. Em demana un suc de taronja i unes galetes integrals i li porto. Em demana que m'assegui al seu costat, i jo accedeixo, ja que no tinc res millor a fer. M'explica que abans de viure a la residència ella vivia en un pis petit, vell i sola, sense fill que la vingés a visitar, ja que tots eren fora del país. Aquest és el tercer cop de la setmana que m'explica el mateix, però jo sempre l'escolto com si fos la primera vegada. Després, m'explica que ella té un sospita. Em diu que últimament ha notat que s'afoga molt sovint, que se sent cansada i té mal de cap. I que fa unes setmanes, era el mateix que li passava a la Joana, la qual es va

morir d'una pneumònia. També em diu que, a la Maria Gràcia, en Josep i la Conxita els hi passa el mateix. Jo li responc que deu ser casualitat, i que amb l'arribada del fred, poder s'han constipat.

Ja és migdia, he estat tot el mati jugant a la Botifarra, i entre partida i partida he servit alguns esmorzars. És hora de dinar, i també em toca servir. El migdia és estressant, tothom dina a la mateixa hora i de vegades no dono l'abast. Som una residència petita i amb poc personal i no ens podem permetre contractar a més treballadors. M'ha passat la tarda volant, m'he passat la tarda cantant cançons i fent ballar als avis perquè s'animessin una mica, però és molt complicat. Em dirigeixo a la meva habitació, per fi s'ha acabat la meva jornada. Pujo les escales i noto com em pesen els peus. Arribo a l'habitació i em deixo caure al llit. Em quedo una estona allà calmada, repassant tot el que he fet avui. Pensant en moments, com quan en Miquel ens ha volgut cantar la seva cançó preferida de quan treballava al taller d'una fàbrica i tothom l'ha fet callar perquè cantava molt i molt malament. A poc a poc noto com les parpelles em pesen més i més fins que m'adono que m'estic adormint. Em recordo que encara porto la bata i que hauria de posar-me el pijama abans d'anar a dormir. I així ho faig. M'aixeco lentament, em poso el pijama, em rento les dents, em preparo roba neta per demà i m'estiro al llit. M'estiro al llit amb intenció d'adormir-me a l'instant i m'adono que ja no tinc son. Sempre em passa el mateix. Mentre espero que m'entri la son penso. Penso amb el que m'ha dit la Maria Montserrat, amb el que li va passar a la Joana, i amb el que m'ha dit avui la Carme a la matinada, Com és possible que li passi el mateix a tothom? No ho entenc. Sempre he pensat que res és el que sembla, però prefereixo calmar a la Maria Montserrat abans que dir-li el que realment penso. No en tinc ni idea de què pot ser. Però no crec que sigui un constipat. Tinc por que tots els que ara comparteixen símptomes els hi passi el

mateix que a la Joana. Tothom li tenia afecte, a la Joana. Era una dona alegre i riallera encara que no estigués massa fina de salut. Era la dona més optimista de la residència, no li feia por la mort, el contrari, bromejava sobre ella. La Joana mai havia pogut dedicar-se al que ella volia, era la mestressa de casa. Però ella somiava en poder ser actriu, però és clar, qui se'n cuidaria dels 4 fills que té si ella era actriu?

Em molesta un soroll agut i constant. Intento tapar-me les orelles amb el coixí És el meu despertador. Estenc el braç cap a la tauleta de nit sense mirar gaire que faig i apago el despertador per a poder seguir dormint. Em torna a despertar un soroll, i aquest no és un despertador. Són cops constants. Identifico el so. Algú està trucant a la porta. M'HE ADORMIT! M'aixeco del llit d'un bot, em miro al mirall de reüll per veure si estic presentable, i obro la porta intentant que no es noti massa la cara d'adormida. És la Camila, la meva companya, que em demana que l'ajudi a fer el torn de migdia, que ella no es troba massa bé. Jo li pregunto que li passa, i em respon que té mal de cap i tos. Em pregunta que com és que encara vaig amb pijama. I evitant la seva pregunta li respon que ja l'ajudaré, però que em doni deu minuts per a preparar-me. Tot just acabo la frase que ja li he tancat la porta als nassos. Em giro i ràpidament em preparo mentre penso que he tingut molta sort, i avui no em tocava el torn de matí. Baixo al menjador tan ràpid com puc i amb cara d'adormida saludo a la cuinera que portava una bona estona esperant que jo baixes. Entre jo i la Camila servim tots els dinars. Quan ja ha acabat quasi tothom, la Maria Montserrat em demana que m'assegui amb ella i en Josep. M'expliquen que mirant les notícies han vist que a una ciutat de Xina hi ha un virus nou. Coronavirus. Em comenten que aquest virus és molt contagiós i bastant letal per a persones d'edat avançada. Se'ls veu preocupats pel tema del virus i jo intento calmar-los. Seguim

xerrant i m'acaben explicant anècdotes de la seva vida. Jo els escolto amb entusiasme. Mentre parlen m'adono que la Maria Montserrat tenia raó, tots dos tenen molta tos, en especial ella, que cada dos per tres està tossint. Passa la tarda volant, he hagut de fer moltes coses.

Torno a estar cansada, i per fi s'acaba el dia, aquest cop em poso el pijama abans d'estirar-me al llit. Tinc molta curiositat per això que m'han explicat en Josep i la Maria Montserrat. Decideixo agafar el portàtil i informar-me del virus aquest que em diuen. No m'ho crec massa, podria ser una "fake new" perquè sembla que estigui tret d'una pel·lícula d'aquelles que hi ha una epidèmia i tothom es mor i tal... Busco per internet "coronavirus" i faig clic a la primera pàgina que veig. En aquesta diu que, el Coronavirus, és una mutació d'un virus ja existent que és encara més contagiosa, i que s'està estenent per tot Xina. Com que no em fio massa d'aquesta pàgina decideixo entrar a d'altres, i totes diuen el mateix. Però, una cosa em crida l'atenció. En una d'aquestes pàgines diu que els símptomes de Coronavirus són: mal de cap, tos, cansament, sensació d'ofec... També diu que es transmet per l'aire i que és extremadament contagiós. És molt sospitos, però decideixo anar a dormir.

Ha passat un mes d'ençà que vaig sentir parlar per primer cop del Coronavirus. Actualment tothom parla del coronavirus. La gent es pensa que el coronavirus només està a Xina, però jo crec que no. A la Maria Montserrat la van ingressar fa dues setmanes a l'hospital perquè s'ofegava constantment. I fa dos dies l'ha van ingressar a l'UCI. En Josep també està ingressat a l'hospital. La Carme està a casa seva i la seva família l'està cuidant. La Camila fa dies que no ve a treballar. Va agafar la baixa. I joestic a la residència. Tinc molta tos, jo també. Però no sóc l'única, en Miquel, la Margarida, en Jaume i en Joan també tenen tos. De fet, en

Joan no es pot ni aixecar del llit. Crec que és coronavirus, encara que els governs ho neguin. No pot ser casualitat, que tots els de la residència tinguem els mateixos símptomes. Estic asseguda al sofà de la sala d'estar, no puc més. Últimament estic molt estressada, pateixo molt per en Josep i la Maria Montserrat, en especial per ella. Gràcies a ella els dies que faig torn de nit a la residència són menys durs. L'admiro. Ella sola va mantenir tres fills, sense tenir parella que l'ajudes a pagar les despeses, i sent dona. Que, sent a la seva època, complicava el doble les possibilitats de trobar feina. Molts avis estan malalts i necessiten el doble d'atenció. M'aixeco del sofà i em dirigeixo a l'habitació. Amb prou feines puc pujar les escales, de tan cansada que estic. Encara no s'ha acabat el meu torn, però tots els avis ja dormen. Quan estic a punt d'estirar-me al llit per dormir, algú em toca la porta. I sense demanar permís m'obre la porta. És el Senyor Roure, el director de la residència. Per la cara que té, sé que el que em dirà, no serà una cosa bona. Després de mirar-nos als ulls durant uns instants, amb un fil de veu em fa saber que, la Maria Montserrat s'ha mort. Les seves paraules em destrossen l'ànima. La meva mirada es fixa a terra, i sense pestanyejar em comencen a caure llàgrimes. El Senyor Roure tenca la porta i se'n va. M'estiro al llit lentament, mentre abraço el coixí. Sabia que algun dia passaria, però no m'esperava que fos ara. De cop sento una veu fina i alegre que em crida que em desperti. Reconec la veu. És la meva mare. Obro els ulls. I veig una habitació lluminosa i blava, i davant del meu llit, la mama, assenyalant-me l'hora, mentre m'aguanta la motxilla de l'escola. Tot havia sigut un somni. No m'ho puc creure, semblava tan real. No treballo a una residència. Tinc onze anys i avui començo el curs.

Pantera

Categoria A